

Sygn. akt III KZ 61/19

POSTANOWIENIE

Dnia 28 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Przemysław Kalinowski

w sprawie z wniosku J.R.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 28 listopada 2019 r.,

zażalenia wnioskodawcy na zarządzenie sędziego Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 16 października 2019 r., sygn. akt II AKo (...),

w przedmiocie odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania w sprawie

Sądu Rejonowego w T., sygn. akt II Kp (...), zakończonego postanowieniem Sądu

Okręgowego w G. dnia 26 czerwca 2019 r., sygn. akt V Kz (...)

na podstawie art. 437 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem odmówiono przyjęcia osobistego wniosku J.R. o wznowienie postępowania w sprawie Sądu Rejonowego w T., sygn. akt II Kp (...), zakończonej postanowieniem Sądu Okręgowego w G. z dnia 26 czerwca 2019 r., sygn. akt V Kz (...). Przedmiotem tego postępowania, którego wznowienia domagał się wnioskodawca J.R., było żądanie w/w dotyczące zwrotu kosztów podróży, noclegu, utrzymania i utraconego zarobku w sprawie, w której Sąd Rejonowy w T. kontrolował postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej w P. o odmowie wszczęcia śledztwa w sprawie o sygn. akt Ds. (...).

Jak z tego wynika, postępowanie objęte obecnym wnioskiem dotyczyło kwestii incydentalnej z punktu widzenia głównego przedmiotu procesu i nie dotyczyło bezpośrednio zagadnienia odpowiedzialności karnej.

Rozstrzygnięcie to zaskarżył wnioskodawca J.R., argumentując, że skoro stawiał się przed Sądem Rejonowym w T. i został przesłuchany w charakterze świadka, to – w jego przekonaniu – przysługuje mu zwrot kosztów poniesionych w związku z tymi czynnościami przed w/w Sądem.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie wnioskodawcy J.R. nie mogło zostać uwzględnione. Zaskarżone zarządzenie sędziego Sądu Apelacyjnego w (...) trafnie zwraca uwagę na niedopuszczalność wniosku o wznowienie postępowania w odniesieniu do kwestii zwrotu kosztów i wydatków poniesionych w związku z udziałem wnioskodawcy w czynnościach sądowych wykonywanych w postępowaniu przygotowawczym. W orzecznictwie Sądu Najwyższego i w piśmiennictwie prawniczym przyjmuje się bowiem zgodnie, że wznowienie postępowania jest dopuszczalne tylko w tych sprawach, które zostały zakończone prawomocnym orzeczeniem, rozstrzygającym o przedmiocie procesu (odpowiedzialność karna oskarżonego, odpowiedzialność odszkodowawcza Skarbu Państwa za niesłuszne skazanie, ukaranie, tymczasowe aresztowanie i zatrzymanie oraz odszkodowanie i zadośćuczynienie na podstawie ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego) albo o dopuszczalności orzekania w tej kwestii. Dotyczy to jednak postępowań związanych z głównym nurtem procesu, a nie postępowań wпадkowych lub takich, w których rozstrzygano o kwestiach incydentalnych, jak to miało miejsce w odniesieniu do zagadnienia zwrotu wydatków wnioskodawcy związanych z jego aktywnym udziałem w czynnościach Sądu kontrolującego zasadność decyzji prokuratora o odmowie wszczęcia postępowania przygotowawczego.

Niezależnie zatem od tego, że inicjatywa w przedmiocie wznowienia postępowania podjęta osobiście przez wnioskodawcę J.R. nie odpowiada wymaganiom sformułowanym w ustawie procesowej, warunkującym w ogóle formalną możliwość potraktowania tego wystąpienia jako nadzwyczajnego środka

zaskarżenia (wniosek o wznowienie postępowania musi być sporządzony i podpisany przez prokuratora lub adwokata, radcę prawnego albo radcę Prokuratury Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej), w realiach tej sprawy wniosek o wznowienie postępowania - nie jest w ogóle dopuszczalny. Ten fragment procesu nie dotyczył bowiem problematyki odpowiedzialności karnej, lecz rozliczenia wydatków poniesionych w związku z uczestnictwem w czynnościach procesowych. W tych warunkach jego przyjęcie przez Sąd Apelacyjny nie było możliwe, co finalnie zdecydowało o zaakceptowaniu zaskarżonego rozstrzygnięcia.

W tej sytuacji, gdy wnioskodawca nie wykazał, aby zakwestionowane zarządzenie dotknięte było jakąkolwiek wadą natury faktycznej lub prawnej, należało postanowić, jak na wstępie.

as